

Sygn. akt VIII U 4685/19

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 3 października 2019 roku, Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł., po rozpatrzeniu wniosku z dnia 123 sierpnia 2019 roku odmówił R. L. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 1 października 2019 roku ubezpieczony został uznany za zdolnego do pracy

/decyzja – k. 65 akt ZUS/

W dniu 22 października 2019 roku R. L. złożył odwołanie od powyższej decyzji wnosząc o jej zmianę poprzez przyznanie mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu odwołania wskazał, że skoro ma stwierdzony umiarkowany stopień niepełnosprawności to orzeczenie ZUS jest niezgodne z systemem państwa praworządnego a ponadto uszczupla należne ubezpieczonemu świadczenie.

/odwołanie – k. 3-4/

W odpowiedzi na odwołanie złożonej w dniu 8 listopada 2019 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. wniósł o jego oddalenie, podnosząc argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

/odpowiedź na odwołanie – k. 5/

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

R. L. urodził się (...). Pracował na stanowiskach nastawiacz maszyn, przedzalnianych, pracownik fizyczny w jednostce budżetowej, masaż w masarni, pracownik budowlany, brukarz.

/bezsporne/

W dniu 12 sierpnia 2019 roku ubezpieczony złożył wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy.

/wniosek k. 1-3 akt ZUS/

Lekarz Orzecznik ZUS w dniu 18 września 2019 roku wydał orzeczenie na podstawie którego ubezpieczony został uznany za osobę zdolną do pracy.

/orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS – k. 61 akt ZUS/

Wobec sprzeciwu wnioskodawcy rozpoznała i zbadała wnioskodawcę Komisja Lekarska ZUS, która orzeczeniem z dnia 1 października 2019 roku uznała ubezpieczonego za osobę zdolną do pracy.

/orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS – k. 62 akt ZUS/

W wyniku powyższego orzeczenia Komisji Lekarskiej organ rentowy zaskarżoną decyzją z dnia 3 października 2019 roku, odmówił R. L. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia.

/decyzja – k. 65 akt ZUS/

Neurologicznie u wnioskodawcy stwierdza się aktualnie zmiany zwyrodnieniowo-dyskopatyczne całego kręgosłupa bez istotnych deficytów neurologicznych z zespołem bólowym, stan po przebytej operacji (...)/C7 14.03.2018r.. Z powodu zgłaszanych dolegliwości bólowych całego kręgosłupa był leczony i rehabilitowany. Naruszenie sprawności organizmu z przyczyn neurologicznych aktualnie nie powoduje długotrwałej niezdolności do wykonywania pracy zarobkowej, na rynku pracy wnioskodawca jest osobą niepełnosprawną w stopniu umiarkowanym z układu ruchu.

Choroba zwyrodnieniowa kręgosłupa jest chorobą zużycia kręgosłupa, chorobą cywilizacyjną, której podlega każdy człowiek. Wymaga ona leczenia farmakologicznego i okresowej rehabilitacji.

/opinia biegłego lekarza neurologa J. B. k. 12-15/

Z punktu widzenia narządów ruchu występujące zmiany dyskopatyczno-zwyrodnieniowe kręgosłupa bez upośledzenia funkcji z zespołem bólowym, oraz stan po operacji przepukliny jądra miażdżystego C6/C7 nie upośledzają funkcji narządu ruchu w stopniu uzasadniającym uznanie wnioskodawcy za osobę niezdolną do pracy. Z opisu badania przez biegłego ortopedę wynika, że zarówno kończyny górne jak i dolne występują bez zaników mięśniowych nie stwierdza się także wzmożonego napięcia mięśni przykręgosłupowych.

/opinia biegłego lekarza ortopedy specjalisty chirurgii urazowo-ortopedycznej M. S. k. 41-43/

Powyższych ustaleń Sąd Okręgowy dokonał w oparciu o powołane dokumenty oraz opinie biegłych lekarza sądowych neurologa, ortopedy. Dokonując oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, Sąd uznał w/w opinie biegłych za wiarygodne, gdyż są rzetelne i sporządzona zgodnie z wymaganiami fachowości i niezbędną wiedzą w zakresie stanowiącym ich przedmiot. Opinie zostały sporządzona w oparciu o analizę przedłożonej dokumentacji lekarskiej oraz wyniki badania bezpośredniego. Biegli zdiagnozowali schorzenia, ocenił ich wpływ na sprawność organizmu i zdolność wnioskodawcy do wykonywania pracy, odnosząc swą ocenę do jego doświadczenia i kwalifikacji zawodowych. Opinie są pełne, nie zawierają sprzeczności ani braków, które pozbawiałyby ich mocy dowodowej, zostały przekonująco uzasadnione, a zawarte w nich końcowe wnioski orzecznicze logicznie wynikają z przeprowadzonych badań i analizy dokumentacji medycznej.

Opinie zostały doręczone stronom z zobowiązaniem do ustosunkowania się do niej.

Odwołującego nie podniósł żadnych zarzutów do treści opinii i wskazując, że popiera odwołanie w oparciu o stanowisko strony. Dopiero do wniosku o uzasadnieniu wyroku wnioskodawca załączył w niosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego lekarza psychiatry wskazują, że występują u niego stany depresyjne jednakże ta okoliczność nie była podnoszona w trakcie postępowania przed Sądem I instancji i nie była wskazana przez biegłych ortopedę i neurologa.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie nie jest zasadne i podlega oddaleniu.

Zgodnie z treścią art. 57 ust. 1 ustawy z 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2018 r. poz. 1270) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełni łącznie następujące warunki:

- 1) jest niezdolny do pracy,
- 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,
- 3) niezdolność powstała w okresach wymienionych w cytowanym przepisie, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Brak choćby jednego z warunków wymienionych w art. 57 ww. ustawy powoduje brak prawa do świadczenia.

Zgodnie z treścią art. 12 ww. ustawy niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, a częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Z samej definicji częściowej niezdolności do pracy wynika, że ubezpieczony może utracić zdolność do pracy w określonym stopniu, a mimo to nie nabyć prawa do renty. Znaczenie ma dopiero utrata zdolności do pracy w znacznym stopniu. Wprawdzie ustawodawca nie wyjaśnia, jak należy rozumieć znaczny stopień utraty zdolności do pracy, tym niemniej semantycznie pojęcie „w znacznym stopniu” oznacza „w stopniu większym niż połowa zwykłej zdolności do pracy” (por. wyrok Sądu Najwyższego z 13 października 2008 r., I UK 106/08, niepublikowany). Przy takim założeniu można przyjąć, że z art. 12 ust. 3 ustawy o emeryturach i rentach wynika granica ochrony ubezpieczeniowej, gdyż prawa do renty nie ma ubezpieczony, który utracił zdolność do pracy w stopniu mniejszym niż znaczny (mniejszym niż połowa zwykłej zdolności do pracy). Można zatem stwierdzić, że utrata w nieznacznym stopniu (na pewno w mniejszym niż znaczny stopień) zdolności do pracy nie uprawnia do ustalenia niezdolności do pracy (choćby częściowej) jako przesłanki prawa do renty. I odwrotnie, utrata zdolności do pracy w znacznym stopniu (większym niż połowa zwykłej zdolności do pracy) uprawnia do ustalenia częściowej niezdolności do pracy jako przesłanki prawa do renty na podstawie art. 12 ust. 3 ustawy o emeryturach i rentach.

Przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się natomiast stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji i możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne (art. 13 ust. 1 ww. ustawy).

W definicji niezdolności do pracy ustawodawca dał wyraz powiązaniu prawa do renty z rzeczywistą znaczną utratą zdolności do pracy zarobkowej jako takiej, a częściową niezdolność do pracy powiązał z niezdolnością do pracy w ramach posiadanych kwalifikacji, przy uwzględnieniu możliwości i sprawności niezbędnych do dalszego zaangażowania w procesie pracy, zaakcentował istnienie potencjalnej przydatności do pracy. Chodzi zatem o zdolność do pracy zarobkowej nie tylko jako zdolność do wykonywania dotychczasowej pracy, ale zdolność do podjęcia pracy w ogóle, z uwzględnieniem rodzaju i charakteru dotychczas wykonywanej pracy, poziomu wykształcenia, wieku, predyspozycji psychofizycznych.

Zdolność do pracy ma dwa elementy: biologiczny (ogólna sprawność psychofizyczna) i gospodarczy (przydatność na rynku pracy). Należało zatem ustalić, czy ubezpieczony jest zdolny do wykonywania pracy w dotychczasowym pełnym zakresie, czy jego kwalifikacje pozwalają na wykonywanie innej pracy, czy dla utrzymania aktywności zawodowej konieczne jest przekwalifikowanie.

Niezdolność do wykonywania dotychczasowej pracy nie jest kryterium niezdolności do pracy w rozumieniu art. 12 ww. ustawy. Brak możliwości wykonywania dotychczasowej pracy nie jest wystarczający do stwierdzenia częściowej niezdolności do pracy, gdy jest możliwe podjęcie innej pracy (w swoim zawodzie, bez przekwalifikowania lub gdy rokowanie co do przekwalifikowania jest pozytywne). Niezdolność do wykonywania dotychczasowej pracy jest warunkiem koniecznym do ustalenia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, ale nie jest warunkiem wystarczającym jeżeli wiek, poziom wykształcenia, predyspozycje psychofizyczne dają podstawy do uznania, że jest możliwe podjęcie pracy w zawodzie albo po przekwalifikowaniu.

O częściowej niezdolności do pracy nie decyduje sam fakt występowania schorzeń, ale ocena czy i w jakim zakresie wpływają one na utratę zdolności do pracy zgodnie z kwalifikacjami.

Wnioskodawca został przebadany przez dwóch biegłych lekarzy sądowych, którzy jednoznacznie stwierdzili, że nie jest on osobą niezdolną do pracy. Nie zgłaszał przed zakończeniem postępowania przed sądem I instancji wniosków dowodowych w szczególności nie wskazywał na konieczność przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego lekarza psychiatry, o takiej konieczności nie wskazywali także biegli ortopeda i neurolog.

Z ustaleń Sądu wynika, że wnioskodawca mimo stwierdzonych u niego schorzeń, jest zdolny do wykonywania pracy, zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie wnioskodawcy.

Zarządzenie: odpis wyroku z uzasadnieniem

doręczyć wnioskodawcy.